

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg håber da også, at vi kan få en skattereform igennem på den anden side af et valg, hvor der sidder en socialdemokratisk-radikal regering. Men jeg kan godt med det samme meddele, at Enhedslisten ikke leverer stemmer til, at de, der tjener mest i dette samfund, får skattelettelse. Det leverer Enhedslisten ikke stemmer til.

Enhedslisten vil til gengæld meget gerne lægge stemmer til, at de, der ikke har særlig mange penge i det her samfund, får nogle skattelettelser, og at de folk, der i dag lever af overførselsindkomst, får nogle bedre økonomiske vilkår. Det er den fordelingsprofil, der er i Enhedslistens skattepolitik, og det skal Det Radikale Venstre og Venstre og andre partier herinde ikke være i tvivl om. Så på den anden side af et valg synes jeg, at De Radikale skal skrive sig præcis dét bag øret.

Jeg vil sige, at det vigtigste formål med regeringens og Dansk Folkepartis forslag til skattelettelser oprindeligt var at øge forskellen mellem dem, der var på arbejde, og dem, der ikke var, altså mellem dem, der havde arbejdsindkomst, og pensionisternes, de arbejdsløse og de syges indkomster. Det sker i en situation, hvor vi kan konstatere, at forskellen på løn og dagpenge er vokset dramatisk i de sidste 20 år, og at dagpengemodtagere i dag kan købe betydeligt mindre for deres dagpenge, end de kunne i 1982.

Hertil kommer, at timelønnen ifølge Dansk Arbejdsgiverforenings årlige strukturstatistik er steget i gennemsnit 3,8 pct. i årene 1992-2001. I samme periode er overførselsindkomsterne steget med 1,6 pct. i gennemsnit pr. år. Det vil med andre ord sige, at lønningerne er steget mere end dobbelt så meget som overførselsindkomsterne. Derfor er det da klart, at hvis man vil have en eller anden form for lighed i samfundet, må man afvise enhver tanke om, at der skal gennemføres skattelettelser, som de fattigste, nemlig dem på overførselsindkomst, ikke får nogen som helst glæde af. Det er virkelighedens verden med det, som regeringen og Dansk Folkeparti vedtog sidste år, og det er virkelighedens verden med det her forslag.

Konsekvensen af den øgede forskel mellem løn og dagpenge vil jo også føre til et pres på mindstelønnen og et pres på de lavtlønnedes lønninger, for det er jo sådan, at jo dårligere vilkår de arbejdsløse har, desto dårligere vilkår er de villige til at acceptere at arbejde under. Så man kan ikke entydigt sige, at det her vil være

til gavn for de lavtlønnede, selv om de får en del af de skattelettelser, der var sidste år.

Summa summarum, det er under alle omstændigheder sådan, at i den lovgivning, som blev behandlet sidste år, fik pensionisten og dagpengemodtageren et rundt nul ud af de 10 mia. kr., der blev afsat. Kassedamen fik 1.500 kr., mens direktøren fik 5.145 kr., altså godt tre gange så meget som kassedamen. Det er fordelingsprofilen i det forslag, som blev behandlet sidste år.

Det bliver sådan set endnu mere udtalt med det forslag, vi behandler i dag. De, der sidste år fik 0 kr., får i år 0 kr. Lavtlønnede, der sidste år fik en lille bitte smule, får denne gang et rundt nul. Først hvis man tjener 250.000 kr. eller derover, får man 725 kr., og tjener man mere, kommer man gradvist op på de her 2.565 kr. om året. Profilen er altså fuldstændig klokkeklar: De, der i forvejen har, skal gives mere. De, der i forvejen ingenting har, skal have et rundt nul på kontoen.

Den fremrykkede skattelettelse koster så samtidig 3,9 mia. kr. Det får man 3.000 stillinger for i år 2004, altså 3.000 stillinger for 3,9 mia. kr. Kære venner, hvis vi havde brugt de penge til at øge velfærden, havde vi stået i en situation, hvor vi kunne sætte 12.000 ekstra mennesker i beskæftigelse. De mennesker ville så f.eks. beskæftige sig med at tage sig af de gamle, tage sig af de syge, sørge for, at der var hænder nok i daginstitutionerne, sørge for, at skolerne blev renoveret og den slags, som vi alle, tror jeg, er enige om der godt kunne være behov for.

Dansk Folkeparti sagde meget kendetegnende i den her debat, at man ikke kan tilgodese alle grupper, når man laver aftale. I den her aftale synes jeg, at vælgerne skal huske på, at Dansk Folkeparti leverer de afgørende stemmer. Hvis Dansk Folkeparti sagde nej, ville der ikke være nogen aftale.

Kl. 11.35

Dansk Folkeparti siger: Vi kan ikke tilgodese alle grupper. Det gør så hverken Dansk Folkeparti eller regeringen. Men hvem er det, de prioriterer, når de så kun kan tilgodese et par grupper? De prioriterer direktøren, de prioriterer de højtlønnede blandt LO-medarbejderne, de prioriterer de højere funktionærer.

Til det vil jeg sige, at havde det været Enhedslisten, der havde leveret de afgørende stemmer, er der ikke nogen tvivl om, at de grupper, der var blevet prioriteret, var de grupper, der i dag ikke kan tage del i forbrugsfesten. Det havde været de lavtlønnede, det havde været de ufag-